

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců JUDr. Věry Šimůnkové a Mgr. Ing. Petra Šuránka ve věci žalobkyně **A.C.**, bytem x, zastoupené JUDr. Michalem Bernardem, PhD., advokátem ve společnosti Advokátní kancelář Dohnal & Bernard, s.r.o., se sídlem Příběnická 1908/12, 390 01 Tábor, proti žalovanému **Městskému úřadu Mělník**, se sídlem náměstí Míru 1, 276 01 Mělník, zastoupenému Mgr. Alexandrem Klimešem, advokátem se sídlem Ve Vinicích 553, 276 01 Mělník, za účasti **Obce Byšice**, se sídlem Tyršovo náměstí 153, 277 32 Byšice, zastoupené JUDr. Markem Bánským, advokátem se sídlem Elišky Krásnohorské 10/2, 110 00 Praha 1, o žalobě na ochranu proti nezákonnému zásahu – kolaudačního souhlasu žalovaného ze dne 1. 12. 2014, č. j. 2049/ZP/14/LETO,

t a k t o :

- I. Kolaudační souhlas žalovaného ze dne 1. 12. 2014, č. j. 2049/ZP/14/LETO, je nezákonný.**
- II. Ve zbylém rozsahu se žaloba zamítá.**
- III. Žádný z účastníků ani osoba zúčastněná na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu třetího zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), dodanou do datové schránky soudu dne 26. 3. 2015, domáhá toho, aby soud vyslovil nezákonnost kolaudačního souhlasu žalovaného ze dne 1. 12. 2014, č. j. 2049/ZP/14/LETO (dále jen „kolaudační souhlas“), přikázal žalovanému zrušit kolaudační souhlas a zakázal mu užívání zkolaudované stavby „ČOV Byšice 2000 EO“. Jedná se o čistírnu odpadních vod osoby zúčastněné na řízení umístěnou na pozemcích p. č. x v k. ú. a obci Liblice (dále jen „ČOV“).

Žalobkyně poukázala na to, že o vydání kolaudačního souhlasu se dozvěděla teprve dne 28. 1. 2015 na základě žádosti o poskytnutí informací. Je vlastníkem nemovitostí (pozemků p. č. x, rodinného domu č. p. x na parcele st. p. x a budov bez č. p./č. e. na parcelách st. p. x v k. ú. a obci Liblice) v bezprostřední blízkosti ČOV. Nemovitosti žalobkyně zakoupila s cílem utéci před znečištěným ovzduším, zápachem a hlukem z města ještě před pořízením územního plánu obce Liblice z podzimu 2010, přičemž trvale obývaný rodinný dům v daném místě stojí již více jak 100 let. Po celou dobu od kolaudace je však žalobkyně každodenně vystavena nesnesitelnému zápachu z této poměrně velké ČOV (projektované na 2.000 ekvivalentních obyvatel s průměrným denním přítokem 325 m³ odpadních vod) vznikajícímu v procesu čištění odpadních vod včetně čerpání fekálních vozidel. Zápach proniká na pozemky (6 m od ČOV) i do staveb žalobkyně (rodinný dům vzdálen cca 40 metrů, dílny a kanceláře v budovách bez č. p./č. e ještě mnohem blíže), které jsou umístěny právě po směru převládajícího stavu větrů od ČOV, což dokládají větrné růžice Českého hydrometeorologického ústavu (dále jen „ČHMÚ“) a větrná růžice zachycená v protokolu o měření zápachu, který si nechala žalobkyně zpracovat akreditovanou laboratoří (Zkušební laboratoř Odour) dne 19. 6. 2013 a který na základě metody dynamické olfaktometrie konstatuje, že stížnosti žalobkyně na zápach jsou oprávněné a že tento zápach může být velmi obtěžující a znehodnocovat kvalitu života. Vážný nepříznivý vliv na nemovitosti žalobkyně z důvodu nadměrného zápachu a hluku předvíдало i odborné vyjádření Ing. Marka Slavička, Ph.D., které žalobkyně zaslala příslušným úřadům již v září 2011.

Umožnění trvalého užívání ČOV tak podle žalobkyně zasahuje do jejího práva na ochranu zdraví garantovaného čl. 31 Listiny i čl. 12 Mezinárodního paktu o hospodářských, sociálních a kulturních právech vyhlášeného pod č. 120/1976 Sb. (dále jen „Pakt“), přičemž poukazuje na odbornou literaturu, z níž plyne, že dlouhodobé expozice obtěžujícímu zápachu ovlivňují náladu, emoce, imunitní systém a endokrinní systém, přičemž v extrémních případech může v důsledku psychického vypětí a stresu dojít k poškození kardiovaskulárního systému. Stejně tak podle ní dochází k zásahu do jejího práva na příznivé životní prostředí garantovaného čl. 35 Listiny a dále rozvedeného zákonem č. 17/1992 Sb., o životním prostředí, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o životním prostředí“), zejména jde o ustanovení § 8 odst. 2, § 11, § 12 a § 13. Poukazuje též na ustanovení § 133 a § 137 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění zákona č. 257/2013 Sb. (dále jen „stavební zákon“), která zakazují obtěžovat okolí prováděním nebo provozem stavby nad míru stanovenou zvláštními předpisy. Konečně žalobkyně upozorňuje i na dotčení jejího vlastnického práva garantovaného čl. 11 Listiny, neboť v důsledku vydání kolaudačního souhlasu je jí v podstatě znemožňováno bydlení a využití pozemků v důsledku absence klidu a pohody, jež jsou pro bydlení vyžadovány, praktického znemožnění větrání, užívání zahrady apod. Tržní cena v případě pronájmu či prodeje nemovitostí žalobkyně je významně redukována a v žádném případě nekoresponduje s běžnými cenami obdobných nemovitostí v jiných obdobných lokalitách. Zápach z ČOV také žalobkyni znemožňuje pronajmutí části objektu pro malovýrobu s pohybem osob a nelze je využívat k podnikatelské činnosti. Stávající nájemci totiž dávají výpovědi právě z důvodu zápachu, jak dokládá k důkazu předložená dohoda o ukončení smlouvy ze dne 31. 8. 2013 uzavřená se společností Terinvest spol. s r. o.

ČOV byla podle žalobkyně zkolaudována v rozporu s územním plánem obce Liblice, který ve své textové části omezuje její kapacitu na 600 ekvivalentních obyvatel (reálná kapacita je oproti předpokladům územního plánu trojnásobná) a který ve své grafické části – ve výkresu technické infrastruktury – předpokládal umístění ČOV výrazně dále od pozemků žalobkyně. Konkrétně pozemek p. č. x v k. ú. a obci Liblice, na nějž byla stavba ČOV umístěna územním rozhodnutím, byl následně rozdělen na pozemky p. č. x (dále od

žalobkyně; zde byla stavba umístována ještě ve studii kanalizace obce Liblice zpracované Ing. Marcelou Synáčkovou z ČVUT) a p. č. x (blíže žalobkyni; zde je stavba umístěna ve skutečnosti). S tím souvisí i žalobkyní namítaný rozpor kolaudačního souhlasu se stavebním povolením, neboť podle projektové dokumentace ke stavebnímu povolení, konkrétně technické zprávy 8/2008, měla být ČOV umístěna na pozemku p. č. x cca 400 metrů od okraje zástavby; stavba, jejíž užívání bylo povoleno, se však nachází pouhých 40 metrů od domu žalobkyně.

Žalobkyně dále tvrdí, že v rozporu s požadavkem § 119 odst. 2 a § 133 odst. 2 písm. c) stavebního zákona kolaudační souhlas umožnil uvedení ČOV do trvalého užívání, čímž došlo k ohrožení jejího zdraví a životního prostředí. Stavba ČOV je také v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu umístěna a užívána způsobem, který nad přípustnou míru obtěžuje své okolí. Tyto vlivy nejsou v dokumentech předložených ke stavebnímu povolení ani ke kolaudačnímu souhlasu blíže popisovány ani posuzovány. Ačkoliv žalobkyně od zahájení provozu ČOV v režimu předčasného užívání namítá nedodržení obecných požadavků na výstavbu a nesoulad stavby s územním rozhodnutím a stavebním povolením, stejně jako na negativní vliv zápachu, žalovaný se těmito rozpory blíže nezabýval a nezjistil proto v rozporu s § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to zejména v otázkách veřejného zájmu na ochraně veřejného zdraví a životního prostředí. Přijaté řešení tak v rozporu s ustanovením § 2 odst. 4 správního řádu neodpovídá veřejnému zájmu a okolnostem případu.

Dalším pochybením má být podle žalobkyně to, že odbor životního prostředí a zemědělství žalovaného jako dotčený orgán na úseku ochrany ovzduší vydal dne 18. 11. 2014 pod č. j. 2117/ZS/ZP/14/DASR závazné stanovisko obsahující závazné podmínky. Tyto podmínky však do kolaudačního souhlasu nejsou zakomponovány a o závazném stanovisku není v odůvodnění kolaudačního souhlasu ani zmínka. Tím je podle žalobkyně porušeno ustanovení § 4 odst. 2 stavebního zákona ve spojení s § 11 odst. 3 zákona č. 201/2012 Sb., o ochraně ovzduší, ve znění zákona č. 87/2014 Sb. (dále jen „zákon o ochraně ovzduší“).

Kolaudační souhlas také podle žalobkyně není v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu dostatečně odůvodněn, protože vůbec nezmiňuje a nehodnotí stanoviska dotčených orgánů jako závazné podklady pro vydání kolaudačního souhlasu, třebaže orgán ochrany ovzduší uplatnil závazné podmínky a stanovisko České inspekce životního prostředí (dále jen „ČIŽP“) ze dne 12. 9. 2014 upozorňuje na překračování emisních limitů vypouštěných odpadních vod. Nijak také nereaguje na rozpory, na něž žalobkyně upozorňovala již od zahájení provozu ČOV v režimu předčasného užívání, a nevyjadřuje se ani k vyhodnocení předčasného užívání a k měření hlukosti, pachových látek a koncentrace amoniaku a sirovodíku ve vnitřních prostorách ČOV jako stěžejním dokumentům pro trvalé užívání stavby. Kolaudační souhlas tak podle žalované musí být zrušen pro nepřezkoumatelnost ve smyslu (blíže nespecifikované) ustálené judikatury soudů.

Konečně žalobkyně namítá, že předmětem kolaudačního souhlasu byla jiná stavba, než která byla předmětem stavebního povolení. Stavební povolení se totiž týkalo stavby „Liblice-kanalizace a ČOV 2000EO – veřejné kanalizační síť a části tlakových kanalizací od hlavních řadů pro čerpací jímky včetně“, zatímco kolaudační souhlas stavby „ČOV Byšice 2000 EO“. Předmět kolaudačního souhlasu je tak užší a nevztahuje se na stavbu kanalizace.

Žalovaný v první řadě namítal nepřipustnost žaloby pro nevyčerpání jiných právních prostředků před podáním žaloby, jak vyžaduje § 85 s. ř. s., přičemž za tento prostředek považuje podnět k přezkumnému řízení podle § 122 odst. 3 stavebního zákona.

K věci samé žalovaný upozornil na to, že žalobkyně v průběhu stavebního řízení neuplatnila žádné zákonem předvídané právní prostředky k ochraně svého vlastnického práva, ačkoliv zahájení stavebního řízení bylo v souladu s ustanovením § 112 stavebního zákona ve spojení s § 144 správního řádu účastníkům oznámeno i s poučením o možnosti uplatnit ve stanovené lhůtě námitky a připomínky. Stavební řízení je ovládané zásadou koncentrace a není-li námitka vznesená v odpovídající fázi řízení, nelze již k ní podle žalovaného přihlížet, a to ani v následně vyvolaném soudním řízení. Žalobkyně žádné námitky či připomínky neuplatnila ani v průběhu územního řízení nebo v procesu přijímání územního plánu. Námitky žalobkyně přitom z hlediska své věcné povahy měly být uplatněny již v územním řízení a jsou nezpůsobilé k posouzení ve stavebním řízení. Zákonost vydání rozhodnutí o umístění stavby byla řešena před Okresním soudem v Mělníku v řízení sp. zn. 10 C 280/2011, které však bylo zastaveno z důvodu zpětvzetí žaloby. Žalovaný tak byl povinen v souladu s § 76 odst. 2 správního řádu respektovat závaznost ve věci vydaných pravomocných rozhodnutí a v rámci takto omezených mezí správního uvážení mu nezbývalo při předložení veškerých zákonem požadovaných podkladů ze strany stavebníka a zjištění, že jsou dodrženy obecné požadavky na výstavbu a že skutečné provedení stavby nebo její užívání nebude ohrožovat život a veřejné zdraví, život nebo zdraví zvířat, bezpečnost anebo životní prostředí, než vydat pozitivní rozhodnutí. Má-li žalobkyně za to, že došlo k zásahu do jejího vlastnického práva z důvodu tvrzeného zápachu způsobeného provozem stavby ČOV v míře nepřiměřené místním poměrům a podstatně omezující obvyklé užívání jejích pozemků, může se bránit občanskoprávní žalobou, např. podle § 1013 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „občanský zákoník“), neboť stavba ČOV je provozována v souladu s příslušnými normami veřejného práva a koresponduje s veškerými dříve vydanými rozhodnutími orgánů veřejné správy. Ke zkrácení práv žalobkyně ve smyslu § 82 s. ř. s. ve stavebním řízení však s ohledem na její předchozí procesní neaktivitu zjevně nedošlo. Navíc námitky žalobkyně o přímém krácení jejích práv (srovnání hodnoty nemovitostí žalobkyně a obvyklého nájemního prostor sloužících k podnikání před a po zahájení provozu ČOV, důvod ukončení nájemního vztahu s dosavadními nájemci, doba trvání nájmu, resp. jeho samotná existence) nejsou ničím doloženy, popř. jsou formulovány jako předpokládaný následek, který však dosud nenastal.

K tvrzenému rozporu s územním plánem obce žalovaný uvedl, že územní plán obce Liblice byl vydán usnesením zastupitelstva obce dne 6. 9. 2010, zatímco územní rozhodnutí na stavbu ČOV bylo vydáno již dne 7. 12. 2005 (s kapacitou 600 EO) a následně bylo nahrazeno novým územním rozhodnutím ze dne 28. 1. 2008 (nově již s kapacitou 2000 EO). Podle žalovaného později vydaný územní plán nemůže jakkoliv anulovat dřívější pravomocná rozhodnutí o umístění staveb v řešeném území. Výkres technické infrastruktury byl podle žalovaného zpracován k červenci 2010, jeho povaha je již s ohledem na jeho textaci čistě koncepční a hodnoty v něm uváděné nelze považovat za nepřekročitelné. Žalovaný jako speciální stavební úřad je povinen ve smyslu § 119 odst. 2 stavebního zákona při uvádění stavby do užívání toliko zkoumat, zda byla stavba provedena v souladu s rozhodnutím o umístění stavby, a takový nesoulad nebyl shledán. Žalovaný přitom upozorňuje, že ke dni vydání obou rozhodnutí o umístění stavby sloužily pozemky žalobkyně průmyslovému využití, neboť historicky sloužila stavba na pozemku st. p. x v roce 1932 jako lihovar a továrna na výrobu likérů S., následně byl celý areál využíván k zemědělským účelům a poté stavební objekt využívala společnost G. a.s. jako soustružnu, sklad, šatnu a příslušenství kotelny. V době vydání územních rozhodnutí také nebyl na pozemcích žalobkyně žádný objekt určený k bydlení. Ten se historicky nacházel na pozemku st. p. x, avšak byl odstraněn v letech 1972 až 1974. Žalobkyně své tvrzení o existenci vily na pozemcích určené k bydlení

od nepaměti (tj. i ke dni vydání napadených územních rozhodnutí) neprokazuje žádnými doklady.

Pokud jde o projektovou dokumentaci ke stavebnímu povolení, na základě které bylo vydáno dne 24. 11. 2008 rozhodnutí o povolení stavby a téhož dne i povolení k vypouštění odpadních vod do vod povrchových a k provedení vodního díla „Liblice-kanalizace a ČOV 2000EO – veřejné kanalizační síť a části tlakových kanalizací od hlavních řadů pro čerpací jímky včetně“, žalobkyně při citaci z technické zprávy zjevně opomíjí zcela zásadní výkresovou část projektové dokumentace, v níž jsou stavební objekty polohově a tvarově zobrazeny v příslušných měřítcích a jež obsahuje též kótované výkresy. Z těchto podkladů přesně vymezujících polohu a tvarové určení stavebních objektů (situační výkres č. 1 ze dne 6. 6. 2008 a všechny ostatní výkresové podklady) lze podle žalovaného seznat, že budova ČOV byla od počátku navrhována ve vzdálenosti 25 metrů od hranice pozemku žalobkyně p. č. x a cca 50 metrů od budovy č. p. x. Přesné polohové a tvarové určení vyplývající z výkresové části projektové dokumentace představuje směrodatný podklad pro vydání stavebního povolení a žalovaný jako speciální stavební úřad se nemůže při svém rozhodování řídit vágním vymezením umístění stavby v průvodním textu. Podle žalovaného nelze považovat za rozporné se zákonem, pokud je stavební povolení vydáno na základě autorizovanými inženýry zpracované výkresové dokumentace vyhotovené v souladu s příslušnými právními předpisy. Před vydáním kolaudačního souhlasu bylo ještě zpracováno zaměření skutečného provedení stavby ČOV a z jeho výkresové části jednoznačně vyplývá, že stavba byla umístěna v souladu s územními rozhodnutími i stavebním povolením.

Vydání kolaudačního souhlasu dne 1. 12. 2014 předcházelo dne 15. 4. 2013 povolení předčasného užívání stavby a poté povolení zkušebního provozu dne 25. 11. 2013, v němž žalovaný stanovil mezi podmínkami i požadavek, aby stavebník v průběhu zkušebního provozu provedl autorizované měření koncentrace pachových látek stacionárního zdroje ČOV, třebaže ustanovení § 124 odst. 1 věty třetí stavebního zákona vyžaduje uložení podmínek pouze v nutných případech. Žalovaný dále upozorňuje na to, že v českém právním řádu neexistuje žádný právní předpis, který by stanovil závazné pachové limity, a žalovaný tak postupoval s potřebnou péčí, jestliže uložil podmínku nad rámec kogentních ustanovení stavebního zákona a zvláštních právních předpisů. Z vyhodnocení předčasného užívání a zkušebního provozu ČOV ve sledovaném období listopadu 2013 až srpna 2014, jež zpracoval autorizovaný inženýr pro stavby vodního hospodářství, pak vyplývá, že emisní limity vypouštěných odpadních vod byly dodrženy kromě dvou výjimek a ČIŽP provoz ČOV vyhodnotila kladně a doporučila stavbu k uvedení do trvalého provozu. Také Krajská hygienická stanice Středočeského kraje (dále jen „KHS“) neshledala na základě uvedeného vyhodnocení a na základě kontrolních měření znečištění žádné překážky pro uvedení ČOV do trvalého provozu, vyjma požadavku na přijetí opatření na ochranu zaměstnanců před zvýšenými koncentracemi amoniaku a sirovodíku uvnitř objektu ČOV. Autorizované měření emisí pachových látek ze dne 5. 8. 2014 konstatovalo, že koncentrace pachových látek dosahují střední hodnoty $< 8 \text{ OU}_E/\text{m}^3$ a jsou tak pod mezí stanovitelnosti použité metody, z čehož žalovaný uzavírá, že nedosahují žalobkyní tvrzené nesnesitelné intenzity, resp. hodnoty, která se přičítá veřejnoprávním předpisům. Žalovaný dále dodává, že podle zákona č. 86/2002 Sb., o ochraně ovzduší, ve znění účinném do 31. 8. 2012 a jeho prováděcích předpisů byl pro zdroje umístěné v intravilánu obcí nebo v ochranném pásmu stanoven obecný emisní limit pachových látek na úrovni $50 \text{ OU}_E/\text{m}^3$. Tato hodnota nebyla ani zdaleka dosažena.

Pokud se žalobkyně dovolává svého práva na příznivé životní prostředí podle čl. 35 Listiny, opomněla při citaci judikatury výslovné upozornění Ústavního soudu (dále jen „ÚS“),

že se tohoto práva lze v souladu s čl. 41 odst. 1 Listiny domáhat pouze v mezích zákonů, které jej provádějí. Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) a ÚS se také shodují v tom, že zákon o životním prostředí je normou proklamativního charakteru a stanoví spíše požadavky na zákonodárnou a výkonnou moc při její normotvorné činnosti, její ustanovení § 11, § 12 a § 15 postrádají normativní charakter. Žalovaný konstatuje, že kolaudační souhlas byl vydán v souladu s veškerými zvláštními právními předpisy na ochranu životního prostředí, jejichž přijetí zákon o životním prostředí předjímá, hodnoty přípustné míry znečištění stanovené těmito předpisy a rozhodnutími vydanými ve stavebním řízení nejsou překračovány a nemůže tak docházet k tvrzenému poškozování životního prostředí. Pokud by tomu tak přesto bylo, vyžadovalo by si to změnu právní úpravy, avšak nemůže to mít vliv na zákonnost kolaudačního souhlasu.

Kolaudační souhlas konečně podle žalovaného nelze posuzovat měřítky ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, neboť z judikatury NSS plyne, že se nejedná o správní rozhodnutí, nýbrž o úkon podle části čtvrté správního řádu, na nějž se ustanovení části druhé a třetí (včetně § 68) správního řádu nevztahují. Minimální požadavky na odůvodnění úkonu podle části čtvrté správního řádu kolaudační souhlas splňuje, a i kdyby snad měl obsahovat i podmínky stanovené závaznými stanovisky dotčených orgánů, jejich absence by nemohla mít vliv na zákonnost kolaudačního souhlasu z hledisek vztahu proporcionality mezi případnou vadou a důsledky případného vyhovění žalobě, jak je vykládá NSS v rozsudku ze dne 22. 10. 2008, č. j. 6 As 51/2007-228. Žalovaný též odmítá tvrzený rozpor kolaudačního souhlasu s rozhodnutími vydanými ve stavebním řízení, když uvádí, že ostatní stavby povolené stavebním povolením byly povoleny samostatnými kolaudačními souhlasy vydanými před vydáním napadeného kolaudačního souhlasu a v tomto postupu nevidí nic nezákonného. S ohledem na uvedené proto žalovaný navrhl odmítnutí žaloby nebo její zamítnutí a přiznání náhrady nákladů řízení.

Osoba zúčastněná na řízení se zcela ztotožnila s argumentací žalovaného a stručně ve svém vyjádření zopakovala její hlavní body. K otázce namítaných pachových emisí zdůraznila, že pachové látky se dají měřit pouze co do jejich koncentrace, přičemž koncentrace nesouvisí s tím, jak jsou látky pro člověka z hlediska čichového obtěžující (tzv. hédonický tón pachu). Tato koncentrace není měřena objektivně, nýbrž se měří odebráním vzorků vzduchu na místě do igelitových pytlů a jejich pozdějším vyhodnocením (zda zapáchají mile či nemile) několika lidmi. Předmětná ČOV byla konstruována tak, že splňuje kritéria čistíren s nejlepší dosažitelnou technologií (BAT) pro velikostní kategorii čistíren odpadních vod 500-2000 EO ve smyslu nařízení vlády č. 61/2003 Sb., o ukazatelích a hodnotách přípustného znečištění povrchových vod a odpadních vod, náležitostech povolení k vypouštění odpadních vod do vod povrchových a do kanalizací a o citlivých oblastech, ve znění pozdějších předpisů. Je zcela běžné, že čistírny odpadních vod jsou umístovány dokonce přímo v obytné zástavbě nebo jsou od ní odděleny pouze příjezdovou komunikací, a to i když mnohdy pracují dokonce s otevřenými nádržemi a mají výrazně vyšší kapacitu než předmětná ČOV, konkrétně jmenuje např. ČOV Horní Počernice – Čertousy, ČOV Průhonice, ČOV Čakovicky, ČOV Trusko, ČOV Praha Sobín, ČOV Praha Holyně či ČOV Zlonín.

Poukazuje též na to, že vedle ČOV může být pro nemovitosti žalobkyně dalším předmětem zápachu zemědělská výroba a ČOV z roku 2004 v areálu V. a.s. na pozemcích st. p. x a p. č. x v k. ú. a obci Byšice. Pokud se žalobkyně dovolává objektu č. p. x, ten je podle osoby zúčastněné na řízení zcela přebudován na výrobní halu a s odvoláním na přikládané fotografie podle ní nemůže v žádném případě sloužit bydlení, protože k tomu není přizpůsoben stavebně a není ani napojen na vodovod a kanalizaci. Objekt slouží a je nabízen jako skladové prostory, což dokládá výtiskem z webových stránek žalobkyně

(www.argoservis.cz). Osoba zúčastněná na řízení zdůrazňuje, že ČOV čistí odpadní vody obcím Liblice a Byšice a jedná se tak o veřejně prospěšnou stavbu. Zastavení jejího provozu kvůli jediné nespokojené osobě je nepředstavitelné i s poukazem na rozsah vyvolaných škod a zásah do práv všech ostatních obyvatel uvedených obcí.

V závěru osoba zúčastněná uplatnila právo na náhradu nákladů řízení s tím, že jejich přiznání je odůvodněno nutností uvést na pravou míru tvrzení žalobkyně i s přihlédnutím na veřejný zájem na chodu ČOV. Náklady tímto vzniklé by obec musela hradit z obecního rozpočtu a o to méně by obci zbylo na financování obecních veřejně prospěšných projektů.

Ve své replice žalobkyně poukázala na to, že přezkumné řízení je oprávněným prostředkem mimořádným, resp. dozorčím prostředkem uplatňovaným nadřízenými orgány a řízení o něm může být zahájeno pouze z moci úřední. Podatel podnětu nedisponuje právem na zahájení přezkumného řízení a podnět k přezkumu tedy není efektivním prostředkem ochrany před nezákonným zásahem. Žalobkyně tedy má za to, že by se soud měl její věci meritorně zabývat. K věci samé žalobkyně upozornila na to, že územní rozhodnutí stavbu ČOV umísťovalo bez bližší konkretizace na velmi rozlehlý pozemek p. č. x. Žalobkyně nikdy ani v nejhorším snu nepředpokládala, že by žalovaný povolil umístění ČOV bezprostředně vedle jejího pozemku, když podle veškerých podkladů, zejména grafické části územního plánu obce Liblice a studie kanalizace obce Liblice, měla být stavba ČOV umístěna a realizována mnohem dále. Umístění v bezprostřední blízkosti pozemků žalobkyně bylo pro žalobkyni zcela překvapivé a neočekávané a žalobkyně předtím neměla důvod uplatňovat ve fázi pořizování územního plánu či v rámci územního řízení námitky či připomínky proti „bezproblémovému“ umístění danému zmíněnými podklady. Ke změně došlo až v roce 2008 za velmi podivných okolností náhradou původního územního rozhodnutí rozhodnutím novým.

Kolaudační souhlas se pak v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu nijak nevypořádal s neexistencí pozemku p. č. x, na nějž územní rozhodnutí stavbu ČOV umísťovalo, a žalovaný tudíž nesplnil svou povinnost podle § 119 odst. 2 stavebního zákona zkoumat soulad provedené stavby s územním a stavebním povolením. Přitom si žalovaný v době vydávání kolaudačního souhlasu byl velmi dobře vědom námitek žalobkyně. Žalobkyně též nesdílí názor o neaplikovatelnosti ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, přičemž poukazuje na § 154 správního řádu, užití základních zásad správního řízení a přiměřenou aplikaci ustanovení výslovně nevyjmenovaných.

Pokud jde o neexistenci objektu k bydlení, žalobkyně setrvala na tom, že stavba č. p. x v k. ú. a obci Liblice je stavbou rodinného domu určeného podle katastru nemovitostí k trvalému bydlení a jako existující ji žalobkyně kupovala od předchozího vlastníka ještě před pořízením územního plánu obce Liblice. Jedná o vilu vystavěnou před více než 100 lety, v níž se vždy trvale bydlelo a jež byla následně znárodněna. Žalobkyně se také ohradila proti požadavku žalovaného na přiznání náhrady nákladů řízení, přičemž poukázala na nález ÚS ze dne 14. 9. 2010, sp. zn. III. ÚS 1180/10, a rozsudek NSS ze dne 30. 10. 2012, č. j. 2 As 104/2012-35, publikovaný pod č. 2755/2013 Sb. NSS. Žalovaný je obcí s rozšířenou působností a proto by měl být schopen obhájit své rozhodnutí i před soudem.

Soud po zjištění, že žaloba je včasná a je podána osobou oprávněnou, dospěl k závěru, že jsou splněny i další podmínky jejího věcného projednání. Pokud jde o žalovaný výslovně namítanou nepřipustnost podané žaloby z důvodu nepodání podnětu k přezkumnému řízení, soud se s touto námitkou neztotožňuje. Jinými právními prostředky nápravy ve smyslu § 85 s. ř. s. mohou být pouze takové prostředky, které garantují žalobkyni, že o jejím návrhu musí být věcně rozhodováno a že se v případě nečinnosti správního orgánu žalobkyně bude moci bránit u soudu. Takové parametry však přezkumné řízení nesplňuje, neboť na základě podnětu žalobkyně k přezkumnému řízení nemusí nadřízený orgán zahajovat správní řízení, zahájení

takového řízení je plně v jeho dispozici a žalobkyně se jeho zahájení nemůže nijak domoci. Přezkumné řízení jako pouhý dozorčí prostředek tudíž není schopno garantovat ochranu práv žalobkyně plynoucích z čl. 36 Listiny. Nevyčerpání podnětu k přezkumnému řízení tedy nemůže být překážkou pro věcné projednání její žaloby napadající zásah spočívající ve vydání sporného kolaudačního souhlasu.

Ze správního spisu žalovaného a správního spisu obecního úřadu osoby zúčastněné na řízení soud zjistil, že dne 7. 12. 2005 vydal obecní úřad Byšice, stavební úřad (dále jen „stavební úřad“) pod č. j. Výst. 437/2005 na návrh obce Liblice podle § 39 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném do 31. 12. 2006 (dále jen „předchozí stavební zákon“) rozhodnutí o umístění stavby „odkanalizování obce a čistírna odpadních vod Liblice 600 EO“ na vyjmenovaných pozemcích v k. ú. Liblice. Mezi těmito pozemky nebyl pozemek p. č. x, byl zde však uveden pozemek p. č. x. V odůvodnění se uvádí, že s ohledem na množství účastníků řízení bylo oznámení o zahájení řízení vyvěšeno na úřední desce stavebního úřadu a obecního úřadu Liblice od 15. (resp. 16.) 11. 2005 do 5. 12. 2005; také územní rozhodnutí bylo doručováno vyvěšením na úřední desce. Odůvodnění nezmiňuje, že by byly podány nějaké námitky. Připojené výkresy s datem 03/2005 zobrazují ČOV schematicky v podobě obdélníku souběžného s polní cestou na severní straně pozemků p. č. x, a to tak, že by jej pravděpodobně protínala společná hranice těchto později vymezených parcel.

Dne 14. 11. 2006 obec Liblice navrhla změnu územního rozhodnutí s tím, že nyní předkládaná projektová dokumentace řeší v návaznosti na dohodu uzavřenou mezi ní a osobou zúčastněnou na řízení o využití společné ČOV navýšení její kapacity ze 600 EO na 2000 EO a dále též drobnou změnu jejího umístění do východní části téhož pozemku s ohledem na požadavek uživatele zemědělských pozemků na minimalizaci zásahu do tohoto pozemku. Předložené vyjádření obecního úřadu osoby zúčastněné na řízení ze dne 25. 8. 2006 konstatovalo, že k příložené projektové dokumentaci nemá připomínek a poukázalo na to, že zastupitelstvo obce definitivně zamítlo možnost napojení do ČOV společnosti V. a.s. Vodoprávní úřad žalovaného pak přípisem ze dne 27. 11. 2006 žádal, aby v dalším stupni projektové dokumentace byla zapracována i možnost návozu odpadních vod fekálním vozem.

Součástí správního spisu je též rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 28. 1. 2008, č. j. Výst. 992/2006, o umístění stavby „odkanalizování obce a čistírna odpadních vod Liblice 2 000 EO“ na vyjmenovaných pozemcích v k. ú. Liblice, mezi nimiž je opět uveden pozemek p. č. x. Tímto rozhodnutím je podle § 41 odst. 1 předchozího stavebního zákona v návaznosti na žádost obce Liblice ze dne 22. 12. 2006 nahrazeno územní rozhodnutí ze dne 7. 12. 2005, č. j. Výst. 437/2005. Toto nové rozhodnutí bylo odůvodněno dohodou mezi obcemi Liblice a Byšice o využití společné ČOV pro čištění splaškových vod z obou obcí, což vyvolalo zvýšení kapacity ČOV a změnu jejího umístění. I v tomto případě bylo zahájení řízení i samotné územní rozhodnutí oznamováno veřejnou vyhláškou. Podle textu odůvodnění byla v řízení uplatněna pouze námitka vlastníka pozemku p. č. x, který nesouhlasil s umístěním kanalizačního potrubí (v rozsahu tohoto pozemku bylo řízení zastaveno), a petice občanů obce Liblice, kteří navrhovali provedení spádové kanalizace namísto tlakové (ta nebyla vyslyšena). Toto rozhodnutí mělo podle připojené doložky nabýt právní moci dne 14. 4. 2008. Příložen je i výkres situace v mapě katastru nemovitostí s datem 7/2006 ověřený stavebním úřadem dne 14. 4. 2008 v územním řízení č. j. Výst. 992/2007, který zachycuje umístění objektu ČOV v severovýchodním rohu pozemku p. č. x, tj. v bezprostředním sousedství pozemků žalobkyně.

Dne 30. 7. 2008 obdržel žalovaný žádost obce Liblice o vydání stavebního povolení k vodnímu dílu a o povolení k vypouštění odpadních vod pro stavbu „Odkanalizování obce

Liblice + ČOV – veřejné kanalizační síť a části tlakových kanalizací od hlavních řadů po čerpací jímky včetně“.

Projektová dokumentace, jež měla být přílohou žádosti o stavební povolení, obsahuje závazné stanovisko KHS ze dne 31. 1. 2007 k projektové dokumentaci pro stavební povolení stavby ČOV, v níž vyjádřila souhlas a doplnila jej o požadavek o splnění dvou podmínek, které se obě týkaly vodovodních rozvodů. Stanovisko předpokládalo umístění stavby ve vzdálenosti 450 m od obytné zástavby na východním okraji k. ú. Liblice na pozemku p. č. x. Dne 19. 2. 2007 upozornily Středočeské vodárny, a.s. na rozpor návrhu s Plánem rozvoje vodovodů a kanalizací Středočeského kraje, který vzhledem ke konfiguraci terénu přepokládá výstavbu gravitační oddílné splaškové kanalizace na rozdíl od navrhované tlakové kanalizace. Krajský úřad Středočeského kraje upozornil ve vyjádření ze dne 24. 1. 2007 na to, že ČOV je středním zdrojem znečišťování ovzduší ve smyslu bodu 6.9 části II přílohy č. 1 k nařízení vlády č. 615/2006 Sb., o stanovení emisních limitů a dalších podmínek provozování ostatních stacionárních zdrojů znečišťování ovzduší (dále jen „nařízení č. 615/2006 Sb.“), a že podléhá stanoviskům a povolením podle § 17 odst. 1 zákona o ochraně ovzduší. Technická zpráva projektu pro stavební povolení k části stavby SO1 – ČOV Liblice 2000 EO z května 2008 v části F.1.1 předpokládá umístění ČOV „na pozemku p. č. x při polní cestě, na východním okraji katastrálního území Liblice, cca 400 m od kraje zástavby“.

Dne 20. 8. 2008 bylo veřejnou vyhláškou oznámeno zahájení vodoprávního řízení, které zmiňovalo, že stavba bude umístěna mj. i na pozemku p. č. x v k. ú. Liblice, a které upozorňovalo účastníky řízení, že mohou své námitky uplatnit do 10 dnů od doručení oznámení, jinak k nim ve stavebním řízení nebude moci být přihlédnuto. Následně pak žalovaný vydal dne 24. 11. 2008 pod zn. 1476/ZP/08/LETO veřejnou vyhláškou rozhodnutí, jímž obci Liblice mj. vydal stavební povolení k provedení vodního díla „Liblice-kanalizace a ČOV 2000 EO.- veřejné kanalizační síť a části tlakových kanalizací od hlavních řadů pro čerpací jímky včetně“ umístěného mj. i na pozemku p. č. x v k. ú. Liblice a doplnil řadu podmínek, mj. i požadavek na dodržení územního rozhodnutí č. j. Výst. 992/2006 ze dne 28. 1. 2008. Žádná z podmínek se netýkala ochrany ovzduší. V odůvodnění se výslovně konstatuje, že nebyly vzneseny žádné námitky či připomínky. Podle doložky nabylo rozhodnutí právní moci dne 15. 12. 2008.

Dne 24. 1. 2011 povolil žalovaný rozhodnutím zn. 100/ZP/11/JALE změnu stavby před dokončením spočívající v prodloužení lhůty k dokončení stavby do konce ledna 2013 a dne 17. 1. 2013 pod zn. 60/ZP/13/LETO lhůtu prodloužil dále až do 31. 12. 2013. Dne 13. 2. 2013 obdržel žalovaný žádost o další změnu stavby před dokončením týkající se zejména úpravy technologické části ČOV, v níž je poprvé zmíněn pozemek p. č. x. I tato změna byla povolena rozhodnutím žalovaného ze dne 11. 3. 2013, zn. 318/P/13/LETO. Rozhodnutím žalovaného ze dne 15. 4. 2013, zn. 471/ZP/13/PAHR, bylo na základě žádosti osoby zúčastněné na řízení doplněné řadou listinných podkladů a na základě provedené kontrolní prohlídky povoleno předčasné užívání stavby „Kanalizace a ČOV Liblice“ do 31. 12. 2013, a to s právní mocí dne 18. 4. 2013.

Z rozsudku NSS ze dne 29. 11. 2013, č. j. 5 Ans 8/2013-24, vyplývá, že žalobkyně se dne 3. 7. 2012 snažila u žalovaného uplatnit námitku, v níž poukazovala na to, že stavba nebyla zahájena před zánikem oprávnění z vydaného stavebního povolení, že se realizuje na pozemku neuvedeném ve stavebním povolení a že údaj o vzdálenosti ČOV 400 m od obytné zástavby je v rozporu s realitou, následně dne 6. 8. 2012 namítala nečinnost žalovaného a požadovala zastavení stavby a poté ve dnech 10. 9. 2012 a 10. 10. 2012 opakovaně podávala podnět k zahájení řízení o odstranění stavby podle § 129 stavebního zákona. Dne 29. 7. 2013 obdržel žalovaný žádost zástupce žalobkyně o poskytnutí informace v podobě rozhodnutí

o předčasném užívání, popř. o povolení zkušebního provozu ČOV spolu s jejím provozním řádem. Dne 24. 9. 2013 žalobkyně podala u Krajského soudu v Praze žalobu proti rozhodnutí o předčasném užívání stavby, která byla následně odmítnuta. Dne 14. 10. 2013 se žalobkyně dožadovala u odboru životního prostředí a zemědělství vydání negativního závazného stanoviska k žádosti o vydání kolaudačního souhlasu pro stavbu kanalizace a ČOV Liblice, žalovaný jí nicméně sdělil, že zákon o ochraně ovzduší nestanoví žádný pachový limit ani povinnost provádět autorizované měření. Přesto však v rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 11. 2013, zn. 1497/ZP/13/PAHR, jímž byl povolen zkušební provoz stavby „ČOV pro 2000EO na pozemcích parc.č. x v k.ú. Liblice“ do 30. 11. 2014, byla zakotvena i podmínka provedení autorizovaného měření stanovení koncentrace pachových látek stacionárního zdroje (ČOV) v průběhu zkušebního provozu dle ČSN EN 13725 a v té době již zrušené vyhlášky č. 362/2006 Sb., o způsobu stanovení koncentrace pachových látek, přípustné míry obtěžování zápachem a způsobu jejího zjišťování.

Dne 6. 10. 2014 podala osoba zúčastněná na řízení u žalovaného žádost o vydání kolaudačního souhlasu k užívání vodního díla „ČOV Byšice 2000 EO“ na pozemcích p. č. x v k. ú. a obci Liblice. Přiloženo bylo vyhodnocení předčasného užívání stavby z října 2013, v němž Ing. Jiří Sedláček, odpovědný zástupce provozovatele ČOV, popsal problémy při zprovoznění ČOV a jejich úspěšné odstranění, přičemž výslovně zmiňoval, že velmi pomalý náběh připojování nemovitostí na kanalizaci byl vyřešen přesměrováním fekálních vozů vyvážejících odpadní vody z jednotlivých rušených žump a domovních ČOV původně do ČOV Mělník na spornou ČOV. Množství připojených nemovitostí však postupně vzrůstalo. Další přílohou bylo vyhodnocení zkušebního provozu z 2. 9. 2014, kde odpovědný zástupce zmínil, že zkušební provoz prokázal velmi vysokou účinnost čištění dokonce přesahující limity BAT pro ČOV kategorie 2001-10000 EO a též skutečnost, že ČOV by měla být zařazena do této kategorie, protože v podstatě ve všech měsících překračuje plánovanou kapacitu 2000 EO, nicméně s ohledem na zrovnoměnění průtoku má stále ještě rezervu i pro zajištění rozvoje obou obsluhovaných obcí. Z příložených tabulek energetické náročnosti ČOV vyplývá, že návoz odpadních vod fekálními vozy v roce 2013 nejprve narůstal z 332 m³ v dubnu až na 601 m³ v červenci, aby následně rychle klesal na 104 m³ v říjnu a 83 m³ v prosinci. V roce 2014 (leden – srpen) návoz kolísal s minimem v březnu (16 m³) a maximem v dubnu (139 m³), v průměru tedy cca 88 m³. Bylo doloženo též stanovisko ČIŽP ze dne 12. 9. 2014, zn. ČIŽP/41/OOV/1316232.002/14/PPR, plně souhlasící s navrženými emisními limity a s uvedením stavby do trvalého provozu, kladné stanovisko Hasičského záchranného sboru a souhlas Povodí Labe s uvedením do trvalého provozu.

Přílohou žádosti byl dále provozní řád pro trvalý provoz a protokol o měření ovzduší uvnitř objektu ČOV, které bylo negativní s výjimkou zvýšených hodnot sirovodíku a amoniaku v místnosti česlovna, na což navazovalo souhlasné závazné stanovisko KHS ze dne 2. 9. 2014, č. j. KHSSC 42228/2014, které akceptovalo navrhované opatření v podobě instalace odsávacího ventilátoru do konce března 2015 a odpovídající úpravy provozního řádu. Žadatel také doložil protokol o zkoušce č. E 488/2014 zpracovaný akreditovanou zkušební laboratoří EMPLA AG spol. s r.o. o autorizovaném měření emisí pachových látek provedeném dne 4. 7. 2014 na základě odběru vzorků pachových látek v čase 10:00-10:30 na hranici pozemku ČOV po směru větru. Skupina posuzovatelů pak analýzou tří vzorků na olfaktometru vyhodnotila koncentraci pachových látek ve všech případech pod mezí stanovitelnosti použité metody (< 8 OU_E/m³). Dále byl doložen také protokol č. 57140/2014 o měření hluku v pracovním prostředí a protokol č. 57141/2014 o měření hluku v mimopracovním prostředí zpracovaný na základě měření uskutečněného dne 12. 6. 2014 Zdravotním ústavem se sídlem v Ústí nad Labem. První z protokolů konstatoval splnění limitů hluku ve všech místnostech ČOV užívaných obsluhou, druhý z protokolů pak na

základě měření na hranici pozemku ČOV při chodu dominantního zdroje hluku (3 dmychadla; pozn. soudu: dle provozního řádu jsou standardně v běhu jen dvě, třetí je zálohou) na plný výkon konstatoval hluk na úrovni $41,3 \pm 1,8$ dB při hygienickém limitu 45 dB pro denní i noční dobu.

Dne 14. 11. 2014 od 10.00 proběhlo ústní jednání spojené s místním šetřením, při němž byla konstatována platnost povolení k vypouštění odpadních vod a stavebního povolení z 21. 11. 2008, nezjištění jakýchkoliv závad či nedodělků a předložení všech podkladů s výjimkou chybějícího závazného stanoviska orgánu ochrany ovzduší. Žalobkyně k jednání volána nebyla, ani se jej nezúčastnila. Dne 18. 11. 2014 vydal příslušný odbor žalovaného souhlasné závazné stanovisko podle § 11 odst. 3 zákona o ochraně ovzduší, které stanovilo komplexní podmínku, podle níž při provozu ČOV musí být dodržovány povinnosti provozovatele stacionárního zdroje znečišťování ovzduší dle § 17 a dalších ustanovení zákona o ochraně ovzduší a jeho prováděcích předpisů a při zprovoznování postupováno též v souladu s podmínkami stanovenými výrobcí a schváleným provozním řádem pro trvalý provoz. Musí být přijaty takové podmínky provozu, aby byla eliminována nebo minimalizována míra zápachu a nedocházelo k obtěžování zápachem z provozu ČOV nad přípustnou míru. V případě úniku odpadních vod při návozech z fekálních vozů na manipulační plochy či komunikace bylo uloženo jejich neprodlené očištění. Po doplnění tohoto závazného stanoviska pak byl dne 1. 12. 2014 vydán kolaudační souhlas s užíváním stavby „ČOV Byšice 2000 EO“ za účelem čištění odpadních vod s tím, že při kontrolní prohlídce nebyly zjištěny závady bránící bezpečnému užívání stavby, nebyl zjištěn rozpor se závaznými stanovisky dotčených orgánů a že skutečné provedení stavby a její užívání nebude ohrožovat život a veřejné zdraví, život a zdraví zvířat, bezpečnost anebo životní prostředí. Výroková část kolaudačního souhlasu nestanoví žádné podmínky pro trvalé užívání stavby.

Soudu je z úřední činnosti také znám obsah spisu Krajského soudu v Praze sp. zn. 47 A 2/2014, v němž žalobkyně napadá rozhodnutí žalovaného o povolení zkušebního provozu ČOV a který je tedy též účastníkům řízení (okruh účastníků se shoduje včetně osoby zúčastněné na řízení) dobře znám. Obsahem správního spisu je stížnost žalobkyně ze dne 19. 4. 2013 na zápach z ČOV, kdy žalobkyně konstatuje, že od 16. 4. 2013 jsou do objektu ČOV zaváženy fekálie, což vyvolává odporný zápach, který jí a jejímu dvouletému synovi znemožňuje pobyt na přilehlých pozemcích. Z protokolu č. 1/2013 z ohlášené kontroly stacionárního zdroje znečišťování ovzduší podle § 27 zákona o ochraně ovzduší konané na místě ČOV dne 2. 5. 2013 vyplynulo, že pracovníci odboru životního prostředí a zemědělství žalovaného provedli kontrolu, přičemž mimo budovu ČOV, ale ani v této budově (s výjimkou místnosti česlovna) nezaznamenali žádný zápach a neshledali ani jiné závady při provozu ČOV. Bylo doporučeno zakrytí venkovních (ručních) česlí. Dne 21. 6. 2013 podala žalobkyně u žalovaného opětovnou stížnost s tím, že nedošlo k žádné nápravě a zápach je ještě intenzivnější. Žalobkyně také brojila proti označování její nemovitosti za zemědělskopřemyslový objekt a upozorňovala, že je v katastru nemovitostí zapsán jako objekt k bydlení. Z popisu ČOV a jejího provozování zpracovaného Ing. Jiřím Sedláčkem, odpovědným zástupcem provozovatele ČOV, soud vyrozuměl, že ve fázi předběžného užívání stavby docházelo ke zvýšenému dovozu odpadních vod cisternovými vozy v souvislosti se zprovoznováním jednotlivých domovních přípojek a nutností vyvézt v této souvislosti likvidované žumpy a septiky. Tento stav je však dočasný a bude trvat do doby dokončení stavby, resp. dokončení likvidace veškerých odpadních vod nacházejících se mimo vybudovanou kanalizační síť. Z tabulek sestavených Ing. Jiřím Sedláčkem pak vyplývá, že objem navážených odpadních vod od července 2013 rychle klesá a jeho podíl na čištěných odpadních vodách je již zcela minimální. Oproti 73 cisternám za měsíc červenec 2013, bylo v srpnu 2013 navezeno pouze 30 cisteren, v prosinci 2013 11 cisteren a v lednu 2014 již

pouhých 5 cisteren. Ze zprávy Katastrálního úřadu pro Středočeský kraj, Katastrální pracoviště Mělník, ze dne 7. 11. 2013 dále soud zjistil, že nebyly dohledány žádné dokumenty k zapsání č. p. x pro stavbu žalobkyně, ani pro způsob jejího využití k bydlení zapsaný v roce 1982. První stížnost žalobkyně týkající se ČOV je zmiňována v písemnostech z roku 2012.

V průběhu jednání žalobkyně dále rozšířila svou argumentaci o poukaz na rozsudek NSS ze dne 26. 3. 2015, č. j. 5 As 155/2014-28, který vyslovil souhlas se závěrem krajského soudu, že v dané věci měl být žalobce, který upozorňoval stavební úřad na vady podzemní dešťové nádrže, vyzván a obeslán k účasti na závěrečné kontrolní prohlídce stavby. Žalobkyně namítá, že námitky žalobkyně proti zápachu z ČOV byly žalovanému dobře známy, přesto jí však nebyla dána možnost se kontrolní prohlídky zúčastnit a v procesu vydání kolaudačního souhlasu byly ona a její stížnosti zcela přehlíženy. Dále žalobkyně poukázala na obsah zprávy zástupce provozovatele o průběhu zkušební provozu ČOV, z níž vyplývá, že je překračována povolená kapacita ČOV 2000 EO. Jedná se o závazný regulativ vydaného stavebního povolení, a jestliže není dodržován, není ani kolaudační souhlas v souladu se stavebním povolením, jak vyžaduje § 122 stavebního zákona. Konečně poukázal i na to, že při autorizovaném měření emisí pachových látek zkušební laboratoří EMPLA AG spol. s r.o. předloženém v kolaudačním procesu byla stanovena koncentrace pachových látek na 8 OU_E/m^3 . Přitom z protokolu měření emisí pachových látek zkušební laboratoří ODOUR, který žalobkyně předkládá k důkazu, se uvádí, že již koncentrace pachových látek ve výši 5 OU_E/m^3 a více již může být při dlouhodobém působení pro okolí obtěžující. K výsledkům měření zkušební laboratoře EMPLA AG pak dodala, že intenzita zápalu je velmi proměnlivá a může se tedy stát, že v době kontroly byla jeho intenzita nízká.

Žalovaný oproti tomu namítal, že překračování kapacity ČOV není předmětem tohoto řízení a nemělo by ovlivnit náhled soudu. V tomto směru by měla žalobkyně využít jiných institutů. Pokud jde o vyšší intenzitu zápalu, žalovaný zdůraznil, že z obsahu správního spisu plyne, že je opakovaně zmiňována v souvislosti s navážením fekálií a nikoliv s překračováním kapacity ČOV. Hodnoty zápalu zachycené v důkazu předkládaném žalobkyní byly pouze dočasné. Navíc nelze srovnávat hodnoty zápalu naměřené v rámci kolaudačního procesu přímo v objektu ČOV s hodnotami naměřenými jinde a činit z toho nějaké závěry. Pokud mělo dojít k nějakým drobným pochybením v procesu vydání kolaudačního souhlasu, namítá, že i kdyby k nim nedošlo, byl by konečný výsledek procesu stejný. Co do nákladů řízení, žalovaný od požadavku na jejich náhradu ustoupil.

Osoba zúčastněná na řízení namítala, že žalobkyní zmiňovaný rozsudek NSS ze dne 26. 3. 2015, č. j. 5 As 155/2014-28, týkající se bezpečnosti podzemní dešťové nádrže, nelze v této věci použít, protože zatímco problematiku bezpečnosti prováděcí právní předpisy regulují, ve vztahu k zápalu zde právní regulace chybí. Kolaudační proces proběhl řádně a žaloba by měla být zamítnuta. Osoba zúčastněná i přes námitky žalobkyně setrvala na požadavku na náhradu nákladů řízení s tím, že je malou obcí o 1.300 obyvatelích, nemá právní oddělení a ačkoliv jí žádná povinnost uložena nebyla, má svá procesní práva, s jejichž obhajobou by mělo být spojeno i právo na náhradu nákladů řízení.

Soud konstatuje, že pro posouzení věci je rozhodující ustanovení § 122 odst. 3 věty první až třetí stavebního zákona, podle nějž stavební úřad při závěrečné kontrolní prohlídce zkoumá splnění podmínek podle § 119 odst. 2. Jestliže stavební úřad nezjistí závady bránící bezpečnému užívání stavby nebo rozpor s podmínkami § 119 odst. 2, vydá do 15 dnů ode dne provedení závěrečné kontrolní prohlídky kolaudační souhlas, který je dokladem o povoleném účelu užívání stavby. Na vydávání kolaudačního souhlasu se nevztahují části druhá a třetí správního řádu.

Podle ustanovení § 119 odst. 2 stavebního zákona stavební úřad při uvádění stavby do užívání zkoumá, zda stavba byla provedena v souladu s rozhodnutím o umístění nebo jiným úkonem nahrazujícím územní rozhodnutí a povolením stavby a dokumentací, nebo ověřenou projektovou dokumentací, v souladu se stanovisky nebo závaznými stanovisky, popřípadě rozhodnutími dotčených orgánů, byla-li vydána podle zvláštních právních předpisů, a zda jsou dodrženy obecné požadavky na výstavbu. Dále zkoumá, zda skutečné provedení stavby nebo její užívání nebude ohrožovat život a veřejné zdraví, život nebo zdraví zvířat, bezpečnost anebo životní prostředí.

Podle ustanovení § 122 odst. 4 věty první stavebního zákona jsou-li na stavbě zjištěny závady bránící jejímu bezpečnému užívání nebo rozpor s podmínkami § 119 odst. 2, stavební úřad kolaudační souhlas nevydává a rozhodnutím, které je prvním úkonem v řízení, užívání stavby zakáže; účastníkem řízení je stavebník, vlastník stavby, popřípadě budoucí uživatel stavby.

V usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 18. 9. 2012, č. j. 2 As 86/2010-76, publikovaného pod č. 2725/2013 Sb., bylo vysvětleno, že souhlasy vydávané dle stavebního zákona (včetně kolaudačního souhlasu) jsou jinými úkony, na které se podle § 177 odst. 2 správního řádu obdobně aplikuje úprava obsažená v části čtvrté správního řádu. Tyto souhlasy nejsou rozhodnutími ve smyslu § 65 s. ř. s.; soudní ochrana práv třetích osob je zaručena žalobou na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu dle § 82 s. ř. s.

Ustanovení § 87 odst. 1 s. ř. s. pak stanoví, že soud rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí; rozhoduje-li soud pouze o určení toho, zda zásah byl nezákonný, vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době zásahu.

Žalobkyně se v první řadě domáhá určení nezákonnosti kolaudačního souhlasu, z tohoto hlediska je tedy rozhodující skutkový a právní stav ke dni jeho vydání, tj. k datu 1. 12. 2014.

Pro posouzení tvrzeného obtěžování žalobkyně zápachem a hlukem je navíc rozhodující ustanovení § 89 odst. 1 stavebního zákona, které stanoví, že námitky účastníků řízení musí být uplatněny nejpozději při ústním jednání, jinak se k nim nepřihlíží, a ustanovení § 112 odst. 1 a § 114 odst. 2 stavebního zákona, z nichž vyplývá, že také ve stavebním řízení se nepřihlíží k námitkám účastníků řízení, jež nebyly uplatněny nejpozději při ústním jednání, a navíc se nepřihlíží ani k námitkám, které mohly být vzneseny již v územním řízení. Obdobnou úpravu obsahoval i předchozí stavební zákon v § 36 a § 61.

V první řadě soud předesílá, že i přes velmi přesvědčivé argumenty žalovaného a osoby zúčastněné na řízení blíže nezkoumal pravdivost tvrzení žalobkyně o tom, že budovu č. p. x užívá k bydlení, neboť bezprostředně dotčena může být i tím, že nemůže řádně využívat budovy skladového areálu k pronájmu, což dokládá ukončením nájemní smlouvy z důvodu nadměrného zápachu. O využití předmětných nemovitostí k tomuto účelu přitom mezi účastníky není sporu.

Pro věc je spíše zásadní to, že z obsahu správního spisu neplyne a ani žalobkyně netvrdí, že by uplatnila ona, popř. předchozí vlastník dotčených nemovitostí, do jehož práv ke dni 2. 10. 2006 vstoupila, jakékoliv námitky v územním řízení (pokud jde o změnu umístění ČOV, je v tomto ohledu klíčové především řízení o vydání nového územního rozhodnutí ze dne 28. 1. 2008) nebo stavebním řízení ukončeném vydáním stavebního povolení ze dne 24. 11. 2008. To je přitom zcela klíčová skutečnost. Jak zdůraznil NSS v rozsudku ze dne 24. 7. 2015, č. j. 2 As 37/2015-46: „námitky k některým aspektům stavby se mohou překrývat s předmětem řízení o umístění či povolení stavby i s posouzením dopadů jejího užívání. Ovšem

oddělování námitek vznesených v jednotlivých fázích umístování a povolování stavby je opodstatněné. Ustanovení 119 odst. 2 stavebního zákona je určitou obdobou ustanovení § 90 a § 111 tohoto zákona v případě územního a stavebního řízení, posuzované základní okruhy vlivů stavby jsou nicméně hodnoceny ve vztahu k uvádění stavby do užívání, tedy v rámci aktivních povolovacích režimů-oznámení záměru o užívání stavby a kolaudačního souhlasu. Kolaudační souhlas tak zejména ověřuje provedení stavby dle předcházejících rozhodnutí a osvědčuje bezpečné užívání stavby. Osobám, které brojí proti kolaudačnímu souhlasu, již nesvědčí námitky, které měly být uplatněny v řízení o umístění nebo povolení stavby a týkají se toliko otázek posuzovaných v těchto řízeních, tedy souvisejících s umístěním nebo provedením stavby, bez návaznosti na její užívání. Jedná se totiž o otázky, o kterých již bylo pravomocně rozhodnuto. V opačném případě by došlo k prolomení návaznosti jednotlivých povolovacích procesů a narušení právní jistoty stavebníka a dalších osob. V rozsahu, ve kterém jsou vlastnosti a funkčnost stavby dostatečně posouzeny již v řízeních o umístění a povolení stavby, není důvodu požadovat provedení zkušebního provozu stavby.“

Je třeba zamítnout žalobní bod, podle kterého je stavba ČOV umístěna v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu a v rozporu s územním plánem, neboť to jsou skutečnosti, které měla žalobkyně možnost namítat v řízení o vydání nového územního rozhodnutí, resp. ve stavebním řízení vedeném vodoprávním úřadem. Ve fázi vydání kolaudačního souhlasu se již žalovaný otázkou souladu s územním plánem zabývat nemusí, neboť je ve své další činnosti vázán výrokem územního rozhodnutí a stavebního povolení. Soulad stavby s obecnými technickými požadavky na výstavbu je pak primárně posuzován v územním a stavebním řízení; při vydání kolaudačního souhlasu se jen ověřuje, zda stavba odpovídá již vydaným rozhodnutím a soulad s obecnými technickými požadavky se nad tento rámec řeší jen v souvislostech, jež ze schválené projektové dokumentace případně neplynou, popř. odchylky od účinků stavby předpokládaných v územním a stavebním řízení, jestliže tyto účinky přesáhnou limity stanovené právními předpisy, územním rozhodnutím, stavebním povolením či závaznými stanovisky dotčených orgánů. Žalobkyně přitom neuvádí, v čem konkrétně má být stavba ČOV v nesouladu s obecnými technickými požadavky na výstavbu. Pokud tím konkrétně myslí skutečnost, že ji stavba ČOV může obtěžovat pachovými účinky a svým hlukem, jedná se o skutečnosti, jež byly předmětem posuzování již ve stavebním řízení, kde odpovídající námitka nebyla uplatněna.

Pokud ovšem žalobkyně neuplatnila včas odpovídající námitky, bylo povinností žalovaného pouze sledovat splnění obecných technických požadavků na výstavbu a limitů stanovených v prováděcích předpisech k jednotlivým složkovým zákonům, které však žádné limity pro zápach nestanovily a ani nestanoví (srov. bod 6.10 části II přílohy č. 1 k nařízení č. 615/2006 Sb., účinnému do 31. 8. 2012, resp. body 1.4 a 1.5 přílohy č. 8 vyhlášky č. 415/2012 Sb., o přípustné úrovni znečišťování a jejím zjišťování a o provedení některých dalších ustanovení zákona o ochraně ovzduší, účinné od 1. 12. 2012). Navíc je třeba konstatovat, že s ohledem na projektovou dokumentaci, která od počátku předpokládala vybudování ČOV uvnitř budovy, zde ani v územním a stavebním řízení nebyl předpoklad, že by ČOV měla ovlivňovat zápachem své okolí.

Jak dále v této souvislosti konstatoval NSS v již citovaném rozsudku ze dne 24. 7. 2015, č. j. 2 As 37/2015-46: „(...) je nutné rozlišovat mezi poměry v území, které jsou předmětem posuzování a rozhodování správních orgánů při výkonu veřejné správy, a mezi spory (zásahy) povahy soukromoprávní. Obecné činitele ovlivňující kvalitu prostředí (pohodu bydlení), které se v důsledku realizace stavby mohou projevit imisemi hluku, snížením oblohové složky, omezením výhledu, osluněním či osvětlením nebo obecně omezením soukromí, jsou beze sporu předmětem správního rozhodování. Umístění staveb musí

odpovídat urbanistickému a architektonickému charakteru prostředí i požadavkům na zachování pohody bydlení. Takto koncipovaná veřejnoprávní ochrana slouží k ukončení existujících sporů nebo je poskytována preventivně pro futuro z důvodu ochrany sousedících osob a předcházení možným sporům budoucím, které lze předvídat již ve fázi rozhodování o umístění a povolení stavby (viz např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 13. 12. 1999, sp. zn. 2 Cdo 1889/97, nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 22. 10. 2001, sp. zn. 22 Cdo 2929/99, č. C 794, sv. 11 Souboru rozhodnutí Nejvyššího soudu). V případě zásahu, který je nahodilý, málo pravděpodobný, anebo který přesahuje rozumné nároky na řízení podle stavebního zákona, již poskytuje ochranu soukromoprávní žaloba. (...) Je zřejmé, že při posuzování podmínek užívání stavby není možné postihnout všechny takové jevy, které mohou při provozu vznikat. Ovšem to neznamená, že by jejich existence zpochybňovala zákonnost kolaudačního souhlasu. Podstatné je, aby kolaudační souhlas reflektoval obvyklé užívání stavby včetně činnosti základních zařízení, jejichž využití lze při provozu stavby důvodně očekávat.“

Z obsahu správního spisu jednoznačně vyplývá, že v rámci zkušebního provozu stavby ČOV bylo provedeno hodnocení hluku emitovaného jejím provozem (protokoly z měření uskutečněných dne 12. 6. 2014 Zdravotním ústavem se sídlem v Ústí nad Labem), a to se závěrem, že hlukové zatížení ve venkovních prostorech nepřesahuje limity stanovené právní úpravou. Stejně tak bylo provedeno autorizovaným subjektem vyhodnocení pachových vlivů (protokol z měření emisí pachových látek provedeného dne 4. 7. 2014 akreditovanou zkušební laboratoří EMPLA AG spol. s r.o.), a to opět se závěrem, že okolí stavby není obtěžováno zápachem. V tomto směru tedy žalovaný měl dostačující podklady pro závěr, že jsou splněny obecné technické požadavky na výstavbu, zejména jestliže pro zápach právní úprava nestanovila v době posouzení žádný limit.

Výsledky uvedeného měření nezpochybňují ani měření provedená na objednávku žalobkyně jiným autorizovaným subjektem (zkušební laboratoř ODOUR). Jak již bylo řečeno, posouzení stavby má reflektovat obvyklé užívání stavby, nikoliv jevy nahodilé a málo pravděpodobné. Měření předkládané žalobkyní se uskutečnilo v době, kdy byl do ČOV v počátcích zkušebního provozu navážen obsah rušených žump a septiků fekálními vozy, to potvrzuje i obsah protokolu o měření, podle něž se tři ze čtyř odběrů uskutečnily v průběhu čerpání fekálií z fekálního vozu do jímky, čtvrtý pak jen o chvíli dříve. Na jednu stranu je pravdou, že v období předčasného užívání ČOV bylo navážení splašků fekálními vozy pravidelným jevem a s tím spojený zápach nebylo možné bez dalšího přecházet (zejména ve fázi rozhodování o povolení předčasného užívání stavby, resp. vydávání souvisejících závazných stanovisek). Na druhou stranu z vyhodnocení předběžného užívání a zkušebního provozu stavby, resp. z příložených tabulek sestavených odpovědným zástupcem provozovatele ČOV vyplývá, že přeprava splašků fekálními vozy byla pouze dočasným řešením nutným pro náběh ČOV předtím, než došlo k připojení většího množství nemovitostí na kanalizační síť. V době vydání kolaudačního souhlasu již byla drtivá většina splašků přiváděna prostřednictvím kanalizace a návoz fekálními vozy se stal zcela okrajovým jevem. Ze samotné konstrukce ČOV (plně zakrytá) plyne, že by za obvyklého chodu věcí její účinky na okolí měly být zcela zanedbatelné – problém skutečně vzniká pouze v souvislosti s provozem fekálních vozů. To naznačuje i závěr kontrolního šetření orgánu ochrany ovzduší z ledna 2013 doporučující zakrytí venkovních (ručních) česlí používaných při vyprazdňování fekálních vozů a obsah závazného stanoviska orgánu ochrany ovzduší, které výslovně ukládá povinnost, aby v případě znečištění obslužných komunikací došlo k jejich neprodlenému očištění. Za těchto okolností má soud za to, že protokol o měření koncentrace zápachu ze dne 18. 6. 2013 není relevantní pro posouzení splnění podmínek pro vydání kolaudačního souhlasu k datu 1. 12. 2014, v tomto směru má mnohem vyšší vypovídací hodnotu časově

blíží závěr pachového měření EMPLA AG ze dne 4. 7. 2014, tj. z doby, kdy se již návoz splašků fekálními vozy dostal na úroveň odpovídající obvyklému užívání stavby ČOV v trvalém provozu. Toto měření prokazuje, že samotná ČOV žádné pachové emise nevyvolává, ty jsou (jak lze dovodit z kontrastu s měřením předkládaným žalobkyní) vyvolány pouze navážením fekálií fekálními vozy. Tento závěr nevyvrací ani skutečnost, že první odběr vzorku měla zkušební laboratoř ODOUR provádět za standardního provozu ČOV v čase 9:30, tj. půl hodiny před čerpáním fekálií z fekálního vozu při odběru druhého vzorku. S ohledem na intenzitu návozů v daném období je totiž velmi pravděpodobné, že tomuto prvnímu měření předcházela jiná návoz uskutečněná v dřívějších ranních hodinách, popř. předchozího dne s tím, že venkovní česla či okolní provozní plochy zůstaly znečištěny. Problém tak není v zásadě řešitelný jiným umístěním nebo stavebními úpravami stavby ČOV (ani doporučené uzavření venkovních česel by tento problém neeliminoválo zcela), řešením mohou být pouze provozní opatření účinně předcházející znečištění venkovních prostor ČOV z příjezdějících fekálních vozů, resp. bezprostřední odstranění takových zdrojů zápachu. Nejedná se tedy o jev pravidelný, nýbrž o důsledek provozní nekázně konkrétní osádky fekálního vozu, tedy o jev nahodilý. Tato otázka tedy nemusí být nutně předmětem procesu vedoucího k vydání kolaudačního souhlasu. V tomto pro žalobkyni klíčovém směru tedy soud na straně žalovaného neshledal pochybení.

Žalobkyně nemá pravdu ani ve svém tvrzení, že samotné měření EMPLA AG ze dne 4. 7. 2014 stanovilo intenzitu zápachu o hodnotě $8 \text{ OU}_E/\text{m}^3$, která při dlouhodobém vystavení již může být obtěžující. Výsledkem měření EMPLA AG byl totiž závěr, že koncentrace pachových látek dosahují střední hodnoty $< 8 \text{ OU}_E/\text{m}^3$, tj. kdekoli v rozmezí 0 až $8 \text{ OU}_E/\text{m}^3$, jinými slovy pod hranicí citlivosti prováděného měření. Navíc v situaci, kdy žalobkyně v územním a stavebním řízení neuplatnila námitky, nemůže se úspěšně dovolávat pouze toho, že je obtěžována, pokud nejde o obtěžování natolik intenzivní, že by ve smyslu § 119 odst. 2 stavebního zákona mělo dopad na veřejné (zde konkrétně její) zdraví. Intenzita zápachu $8 \text{ OU}_E/\text{m}^3$ však s ohledem na svou blízkost minimální detekovatelné hranici a i s ohledem na tvrzení žalobkyně o proměnlivosti zápachu (tj. nikoliv setrvalému působení) však evidentně není případem, který by mohl narážet na limity stanovené ustanovením § 119 odst. 2 stavebního zákona.

Pokud žalobkyně namítá, že stavba je užívána způsobem, který nad přípustnou míru obtěžuje své okolí, brojí tím proti faktickému užívání stavby, nikoliv proti samotnému kolaudačnímu souhlasu. Takový zásah provozovatele ČOV do práv žalobkyně lze řešit pouze soukromoprávní cestou, nikoliv žalobou na ochranu veřejných subjektivních práv žalobkyně. Soud tedy má za to, že žalovaný zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (v tomto směru je rozhodné posouzení souladu vlivů realizované stavby při obvyklém užívání s vlivy předpokládanými při vydání územního rozhodnutí a stavebního povolení), a přijaté řešení je v souladu s veřejným zájmem a okolnostmi případu. Nepříjemné vlivy ČOV na její okolí, o které se ve své argumentaci opírá žalobkyně, představovaly dočasný stav a v rámci trvalého provozu ČOV nelze předpokládat jejich přetrvávání.

Zmiňuje-li dále žalobkyně stanovisko ČIŽP ze dne 12. 9. 2014 s tím, že ČOV překračuje emisní limity vypouštěných odpadních vod, neodpovídá její hodnocení obsahu tohoto stanoviska. Stanovisko ČIŽP k uvedení stavby ČOV do trvalého provozu vydané dne 12. 9. 2014 pod zn. ČIŽP/41/OOV/1316232.002/14/PPR hodnotilo účinnost ČOV ve zkušebním provozu kladně a s uvedením do trvalého provozu souhlasilo. Zmíněné jedno překročení limitu „p“ pro parametr BSK5 a jedno pro parametr CHSK (pětidenní biochemická spotřeba kyslíku a chemická spotřeba kyslíku, jež odpovídají míře znečištění vody; srov. definice na <http://www.topolwater.com/cov-slovník.htm>) v průběhu devět měsíců

probíhajícího zkušebního provozu podle přesvědčení soudu naopak prokazuje spolehlivost provozu ČOV, která již v době zkušebního provozu byla schopna bez problémů splnit všechny předpokládané parametry i přes velmi vysokou koncentraci přitékajících odpadních vod a jejich netypické složení. Z vyhodnocení zkušebního provozu navíc plyne, že toto ojedinělé překročení limitů bylo v daném případě signálem pro zprovoznění druhé paralelní aktivační linky, když do té doby s ohledem na postupný nárůst připojovaných zdrojů běžela jen jedna linka. Navíc se jednalo pouze o překročení průměrného měsíčního limitu, nikoliv limitu „m“, tj. maximálního, a z vyhodnocení plyne, že celoroční průměr limit „p“ bez problému splňoval. Konečně lze též podotknout, že není zřejmé, jakým způsobem by tímto nahodilým překročením průměrných limitů měla být přímo dotčena žalobkyně. Ani tato námitka není důvodná.

Pokud jde o tvrzený nesoulad kolaudované stavby ČOV s územním rozhodnutím, ten by sice v rámci postupu vedoucího k vydání kolaudačního souhlasu relevantní byl, soud však takový nesoulad neshledal. Předně nelze takový nesoulad dovozovat pouze ze skutečnosti, že v mezidobí mezi vydáním územního rozhodnutí a kolaudačního souhlasu došlo k dělení pozemku p. č. x na více parcel označených novými parcelními čísly a v důsledku toho se liší číslo parcely, na níž je kolaudovaná stavba skutečně umístěna, od čísla uvedeného v územním rozhodnutí. Z hlediska souladu kolaudované stavby s územním rozhodnutím je totiž rozhodující stav faktický a nikoliv stav formální. Klíčové tedy je ověřit, zda bez ohledu na číselné označení parcely se umístění stavby (vyjádřené jejím půdorysem a kótami stavby např. v systému jednotné trigonometrické sítě katastrální S-JTSK) oproti povolenému nezměnilo.

Z obsahu správního spisu je i bez bližšího zkoumání zřejmé, že původní územní rozhodnutí ze dne 7. 12. 2005 skutečně předpokládalo umístění stavby ve větší vzdálenosti od nemovitostí žalobkyně. Výkresová dokumentace ještě z roku 2007 zachycuje budovu ČOV v podobě obdélníku umístěného zhruba na hranici současných pozemků p. č. x souběžně s polní cestou na severní straně, tj. cca 50 metrů od současného skutečného umístění. Pozdější výkresy z roku 2008 však již budovu ČOV zachycují v současném umístění, tj. v severovýchodní části pozemku p. č. x. Toto umístění pak jednoznačně vyplývá z výkresu uvěřeného stavebním úřadem dne 14. 4. 2008 v rámci územního řízení č. j. Výst. 992/2007, založeného ve spisové dokumentaci předložené stavebním úřadem v Byšicích. Nejedná se přitom o rozdíl významný z hlediska tvrzeného dotčení zápachem a hlukem, jedná se jen o cca 50 metrů, a nikoliv 400 metrů, jak naznačuje žalobkyně. Pokud technická zpráva zmiňovaná žalobkyní uvádí vzdálenost ČOV 400 metrů od nejbližší obytné zástavby, je evidentní, že skladový areál žalobkyně vůbec za obytnou zástavbu nepovažovala. Soud tedy uzavírá, že kolaudovaná ČOV není v rozporu s vydaným územním rozhodnutím. K tomu je třeba dodat, že rozdíl 50 metrů by přitom neměl být relevantní ani z hlediska případného včasného uplatňování námitek žalobkyně v územním a stavebním řízení. Skutečnost, že žalobkyně měla reálnou možnost brojit námitkami proti změně umístění stavby rozhodnutím ze dne 28. 1. 2008, pak nepřímou dokládá i skutečnost, že v procesu předcházejícím vydání tohoto změnového rozhodnutí jiné osoby námitky uplatnily (konkrétně vlastník pozemku p. č. x) a dokonce ve věci byla předložena petice občanů obce, což jasně dokládá, že související otázky byly předmětem širší veřejné diskuse.

Soud se neshoduje ani s námitkou, že kolaudační souhlas neměl být vydán s ohledem na obsah zprávy o průběhu zkušebního provozu ČOV, podle něž je plánovaná kapacita 2000 ekvivalentních obyvatel překračována v podstatě ve všech měsících, s tím, že povolovaná stavba je v rozporu se stavebním povolením. V tomto směru soud uvádí, že ze stavebního povolení kapacita 2000 EO vyplývá pouze z názvu stavby jako takové. Přitom podmínka č. 18 písm. a) stavebního povolení výslovně stanoví, že ČOV bude řešena tak, aby

byla možná její budoucí intenzifikace k dosažení vyšší účinnosti čištění, přičemž tímtež rozhodnutím vydávané povolení k vypouštění odpadních vod do vod povrchových v podmínce 3 limituje ČOV co do kapacity tím, že lze vypouštět maximálně 120.000 m³ odpadních vod ročně. Z tabulek přiložených ke zprávám o průběhu předčasného užívání a zkušebního provozu ČOV přitom vyplývá, že za 8 měsíců roku 2013 bylo vypuštěno jen 24.182 m³ odpadních vod, za 8 měsíců roku 2014 pak 34.467 m³ odpadních vod. Z porovnání těchto hodnot je tedy evidentní, že minimálně z hlediska povolení nakládání s vodami je reálný provoz ČOV hluboce pod přípustnými kapacitními limity. Kromě toho, že zprávy o průběhu zkušebního provozu lze dovodit, že uváděné překračování hodnoty 2000 EO je způsobeno nikoliv vyšším než předpokládaným počtem kanalizačních přípojek, nýbrž velmi vysokými nátokovými koncentracemi odpadních vod s netypickým složením, což právě ovlivňuje přepočtenou hodnotu na ekvivalentní obyvatele.

Klíčové ovšem je, že schválená projektová dokumentace ke stavebnímu povolení v rámci popisu technologie ČOV (F.4, bod 3.1) výslovně uvádí, že čistírna je schopna plynule reagovat na změny zatížení v rozsahu 30-120 % projektované kapacity. Tentýž údaj se uvádí i v bodu B.12/a souhrnné technické zprávy z projektové dokumentace pro změnu stavby před dokončením, taktéž potvrzené vodoprávním úřadem žalovaného jako speciálním stavebním úřadem. Výpočet přiváděného znečištění v části B.11/a navíc přímo počítá se součtovým zatížením 2181 ekvivalentních obyvatel obou obcí, k čemuž je přiřazena jako odpovídající kapacita ČOV 2000 EO. Z uvedeného je podle soudu evidentní, že stavebním povolením a povolením změny stavby před dokončením nebyla povolena stavba ČOV, která smí čistit odpadní vody pouze v rozsahu 2000 EO, jak se snaží naznačovat žalobkyně. Označení 2000 EO je pouze výpočtovou kapacitou stavby, samotná projektová dokumentace potvrzená vodoprávním úřadem výslovně předpokládá i zpracování odpadních vod v rozsahu 2181 EO, resp. výstavbu ČOV schopné plynule zpracovávat odpadní vody v rozmezí 30-120 % výpočtové kapacity, tj. až do 2400 EO. Překročení výpočtové kapacity 2000 EO tedy samo o sobě nebránilo vydání kolaudačního souhlasu, neboť informace obsažené ve zprávě o vyhodnocení průběhu zkušebního provozu ve skutečnosti pouze potvrzují schopnost ČOV pracovat v souladu požadavky § 119 odst. 2 stavebního zákona i v rozsahu nad 100 % výpočtové kapacity. Pokud stavba ČOV dodržuje stanovené limity na kvalitu a objem vypouštěných odpadních vod, není na překážku kolaudace dokonce ani případné zjištění, že v průběhu jejího provozu přesáhl nátok odpadních vod i schválenou projektovou dokumentací předpokládaný horní limit 120 % výpočtové kapacity (zde je nutno zohlednit, že množství a parametry nátok odpadních vod nejsou provozovatelem jednoduše ovlivnitelné). Teprve pokud by k překračování tohoto limitu docházelo dlouhodoběji, muselo by na to být reagováno podáním žádosti o změnu v účelu užívání stavby podle § 126 stavebního zákona, na základě níž by bylo posouzeno, zda je stavba ČOV bezpečně schopna zpracovávat i vyšší množství odpadních vod, popř. jaké je třeba učinit úpravy (k nimž by již bylo nutné stavební povolení), aby nebylo nutné přijímat opatření směřující k limitování nátok odpadních vod. Ani tato žalobní námitka tedy není důvodná.

Soud nevidí žádnou nezákonnost ani v tom, že umístěná a povolená rozsáhlá stavba ČOV a kanalizace byla následně kolaudována po částech. Jedná se o postup v praxi poměrně obvyklý, který stavební zákon nezakazuje. Postup vedoucí k vydání kolaudačního souhlasu je přitom postupem zahajovaným na návrh, který je v dispozici stavebníka. Ten může navrhovat jak kolaudaci povolené stavby jako celku, tak i kolaudaci určitého dílčího stavebního celku nebo dokonce kolaudaci více souvisejících staveb povolených samostatnými rozhodnutími a stavební úřad je povinen takovou žádost v zákonem stanovených lhůtách vyřídit.

Ustanovení § 154 správního řádu dále stanoví, že pokud správní orgán vydává vyjádření, osvědčení, provádí ověření nebo činí sdělení, která se týkají dotčených osob, postupuje podle ustanovení této části (tj. části čtvrté), podle ustanovení části první, obdobně podle těchto ustanovení části druhé: § 10 až § 16, § 19 až § 26, § 29 až § 31, § 33 až § 35, § 37, § 40, § 62, § 63, a obdobně podle těchto ustanovení části třetí: § 134, § 137 a § 142 odst. 1 a 2; přiměřeně použije i další ustanovení tohoto zákona, pokud jsou přitom potřebná.

Žalobkyně tvrdí, že žalovaný byl povinen přímo aplikovat ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, tj. podrobně vydaný kolaudační souhlas odůvodnit. Takový závěr však z právní úpravy neplyne. Vydávání souhlasů podle stavebního zákona (včetně kolaudačních) zákonodárce cíleně zavedl jako zjednodušený postup pro správní činnosti, u nichž zpravidla nelze předpokládat dotčení práv osob odlišných od stavebníka. Právě za účelem zrychlení a zjednodušení procesního postupu zákonodárce v těchto případech upustil od požadavku vedení správního řízení završeného vydáním správního rozhodnutí. Ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu nemusí být podle § 154 správního řádu při vydávání kolaudačních souhlasů aplikováno, a to ani přímo (není obsaženo ve výčtu aplikovatelných ustanovení), ani obdobně (z důvodu zákonem předpokládaného zjednodušení procesu). Právě proto jsou souhlasy podle stavebního zákona rozšířeným senátem NSS kvalifikovány jako zásah ve smyslu § 82 s. ř. s. a nikoliv jako rozhodnutí podle § 65 s. ř. s. Nelze tedy hovořit o nepřezkoumatelnosti kolaudačního souhlasu pro nedostatek důvodů, neboť důvody jeho vydání v něm nemusí být vůbec uvedeny (jakkoliv v případě evidentně konfliktní situace to může být vhodné s cílem předcházet soudním sporům, jež mohou plynout z nepochopení na straně souhlasem dotčených osob) a tyto důvody jsou před soudem zjišťovány z obsahu spisové dokumentace, vyjádření žalovaného správního orgánu, popř. navržených důkazních prostředků. Tento žalobní bod tedy také není důvodný.

Soud se neztotožnil ani se závěrem žalobkyně, že z rozsudku NSS ze dne 26. 3. 2015, č. j. 5 As 155/2014-28, lze dovodit, že s ohledem na uplatněné stížnosti měla být přizvána k závěrečné kontrolní prohlídce stavby ČOV a že jí měla být umožněna účast na procesu vedoucím k vydání napadeného kolaudačního souhlasu. V první řadě je třeba upozornit na skutečnost, že již Krajský soud v Praze v přezkoumávaném rozsudku ze dne 29. 8. 2014, č. j. 47 A 10/2012-136, tento závěr výslovně označoval za vyvolaný výjimečnými okolnostmi případu, v němž před vlastní kolaudací ve sporné podzemní dešťové nádrži utonulo malé dítě a osobou, která se domáhala připuštění do kolaudačního procesu, byl otec tohoto dítěte a současně vlastník pozemku, na němž byla stavba umístěna, který však nebyl stavebníkem. Zmiňovaný rozsudek NSS pak sice v obecnosti vyslovil souhlas s rozhodnutím Krajského soudu v Praze, nicméně nosným důvodem jeho rozsudku bylo to, že se stavební úřad vůbec nezabýval dokumentací k dešťové jímce a nikoliv neúčast žalobce u kontrolní prohlídce. V závěru navíc s odkazem na usnesení ÚS ze dne 27. 9. 2005, sp. zn. I. ÚS 376/02, NSS konstatoval, že žalobce nemusel být ani účastníkem kontrolní prohlídky konané před vydáním kolaudačního souhlasu, neboť žaloba na ochranu před nezákonným zásahem je v tomto směru dostačujícím nástrojem pro korekci případných pochybení stavebního úřadu při vydání kolaudačního souhlasu. Je tedy zřejmé, že i NSS svůj souhlas se závěry zdejšího soudu nehodlal zobecňovat, ale vázal je na velmi specifické okolnosti daného případu. Pro aktuální věc tedy soud pouze konstatuje, že ji nelze jakkoliv srovnávat s výjimečnými okolnostmi případu řešeného v rozsudku NSS ze dne 26. 3. 2015, č. j. 5 As 155/2014-28, a že se na ni bezpochyby vztahuje obecné pravidlo, podle níž není procesní vadou, pokud žalobkyně nebyla ke kontrolní prohlídce přizvána a nebylo s ní nakládáno jako s aktérem kolaudačního procesu. Lze také poukázat na to, že s připomínkami žalobkyně v tomto procesu pracováno bylo, neboť (byť její stížnosti součástí tohoto správního spisu nebyly) závazné stanovisko orgánu ochrany ovzduší na ně zjevně ukládanými podmínkami reagovalo.

Poslední otázkou je však namítané nezohlednění podmínek stanovených v závazném stanovisku orgánu ochrany ovzduší ze dne 18. 11. 2014, č. j. 2117/ZS/ZP/14/DASR. V této souvislosti § 11 odst. 3 zákona o ochraně ovzduší stanoví, že obecní úřad obce s rozšířenou působností vydává závazné stanovisko k územnímu a stavebnímu řízení a k řízení o vydání kolaudačního souhlasu z hlediska ochrany ovzduší u stacionárních zdrojů neuvedených v příloze č. 2 k tomuto zákonu. Příloha č. 2 zákona o ochraně ovzduší přitom pod body 2.6 a 2.7 zmiňuje pouze ČOV s projektovanou kapacitou 10.000 a více ekvivalentních obyvatel nebo ČOV a zařízení produkující odpadní vody nepřevoditelné na ekvivalentní obyvatele v množství větším než 50 m³/den, což není případ sporné ČOV, která je projektována na kapacitu 2000 ekvivalentních obyvatel a objem jí zpracovávaných odpadních vod je převoditelný na ekvivalentní obyvatele. Ustanovení § 4 odst. 2 písm. a) stavebního zákona pak stanoví, že stavební úřady postupují ve vzájemné součinnosti s dotčenými orgány chránícími veřejné zájmy podle zvláštních právních předpisů. Dotčené orgány vydávají závazná stanoviska pro rozhodnutí a pro jiné úkony stavebního úřadu nebo úkony autorizovaného inspektora podle tohoto zákona, nestanoví-li zvláštní právní předpis jinak. Konečně podle § 149 odst. 1 správního řádu je závazné stanovisko úkon učiněný správním orgánem na základě zákona, který není samostatným rozhodnutím ve správním řízení a jehož obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu. Správní orgány příslušné k vydání závazného stanoviska jsou dotčenými orgány.

Byť ani § 149 správního řádu není uveden ve výčtovém ustanovení § 154 správního řádu, s ohledem na výslovný předpoklad ustanovení § 11 odst. 3 zákona o ochraně ovzduší, že i pro zjednodušený postup předcházející vydání kolaudačního souhlasu má být vydáváno závazné stanovisko, soud považuje za potřebné použít § 149 správního řádu přiměřeně. Kolaudační souhlas nepochybně má výrokovou část a pro ni je závazné stanovisko podle § 11 odst. 3 zákona o ochraně ovzduší v souladu se svým označením závazné. Jinými slovy, výrok kolaudačního souhlasu nemůže být v rozporu s obsahem závazného stanoviska a tudíž ukládá-li závazné stanovisko určité podmínky, je žalovaný povinen je respektovat a tedy převzít do výrokové části kolaudačního souhlasu. Nepřevzetí podmínek závazného stanoviska představuje nesprávný úřední postup, který podle okolností může či nemusí přímo zasáhnout do veřejných subjektivních práv (právní sféry) žalobkyně. Pokud jde o pasáže závazného stanoviska, které pouze uvádí povinnost respektovat právní normy, jejich nepřevzetí nemůže žádným způsobem do práv žalobkyně zasáhnout, neboť povinnost dodržovat ustanovení zákona o ochraně ovzduší a prováděcích právních norem, stejně jako i povinnosti stanovené provozním řádem či podmínkami výrobce tíží provozovatele ČOV i bez jejich (beztak nadbytečné) konstatace v závazném stanovisku a jejich převzetí do výroku kolaudačního souhlasu [srov. § 17 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně ovzduší].

V tomto směru může do práv žalobkyně zasahovat pouze nepřevzetí té pasáže podmínek závazného stanoviska, která vyžaduje, aby byly za provozu přijaty takové podmínky, aby byla eliminována nebo minimalizována míra zápachu a aby nedocházelo k obtěžování zápachem z provozu zařízení nad přípustnou míru, a dále aby v případě úniku odpadních vod při návozech z fekálních vozů na manipulační plochy či komunikace byly tyto neprodleně očištěny. Zakotvení takové podmínky do kolaudačního souhlasu má totiž mj. účinky předpokládané ustanovením § 4 odst. 6 stavebního zákona, podle něž stanoví-li dotčené orgány ve svém stanovisku nebo závazném stanovisku podmínky, a stanou-li se tyto podmínky součástí výrokové části rozhodnutí, nebo součástí opatření obecné povahy nebo jiného úkonu orgánu územního plánování nebo stavebního úřadu podle tohoto zákona, mohou dotčené orgány kontrolovat jejich dodržování. Nepřevzetí takové podmínky tedy může podle okolností omezit veřejnoprávní kontrolu a sankční oprávnění orgánu ochrany ovzduší a omezit možnosti žalobkyně dosáhnout ochrany svých práv touto méně nákladnou cestou.

Zatímco orgán ochrany ovzduší bude mít možnost např. důsledně kontrolovat bezodkladné odstranění problematického znečištění při návozu fekálními vozy i v každém jednotlivém případě, žalobkyně by v případě soukromoprávní žaloby musela prokázat významnější (tj. zpravidla nikoliv ojedinělý) zásah do svých vlastnických práv ze strany provozovatele ČOV. Je přitom nepochybné, že bez povinnosti provozovatele ČOV respektovat takto stanovenou podmínku může docházet k obtěžování žalobkyně zápachem větší měrou a že tedy tímto pochybením je zasahováno do právní sféry žalobkyně. V tomto případě tedy soud uzavřel, že pokud žalovaný vydal kolaudační souhlas bez toho, aby do jeho výroku převzal zmíněné podmínky závazného stanoviska podle § 11 odst. 3 zákona o ochraně ovzduší, dopustil se nezákonného zásahu. První část žalobního petitu je tedy důvodná a soud proto vyslovil, že napadený kolaudační souhlas je nezákonný (tj. že jeho vydání bylo nezákonným zásahem).

Soud však nemohl vyhovět navazujícímu požadavku žalobkyně na to, aby uložil žalovanému kolaudační souhlas zrušit. Žalovaný totiž takovou pravomocí nedisponuje. Podle § 122 odst. 3 věty třetí a čtvrté stavebního zákona lze totiž souhlas přezkoumat v přezkumném řízení, které lze zahájit do 1 roku ode dne, kdy souhlas nabyl právních účinků. Rozhodnutí ve věci v přezkumném řízení v prvním stupni nelze vydat po uplynutí 15 měsíců ode dne, kdy souhlas nabyl právních účinků. V důsledku této právní úpravy přijaté s účinností od 1. 1. 2013 již nelze bez dalšího vycházet ze závěrů usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 18. 9. 2012, č. j. 2 As 86/2010-76, č. 2725/2013 Sb., které byly formulovány v době, kdy zrušení či změnu (kolaudačního) souhlasu prováděl podle ustanovení § 156 správního řádu přímo žalovaný. Novela stavebního zákona poněkud atypicky stanovila, že přezkum souhlasů, byť samy nemají povahu rozhodnutí, má probíhat na bázi přímé aplikace úpravy obsažené v hlavě IX části druhé správního řádu, tj. v klasickém přezkumném řízení, kde pravomoc zrušit či změnit souhlas náleží podle § 95 odst. 1 správního řádu nadřízenému správnímu orgánu žalovaného. Pro výjimečný postup podle § 95 odst. 2 správního řádu (provedení přezkumného řízení přímo žalovaným) v tomto případě evidentně nejsou naplněny podmínky, neboť stavebník zjevně se zrušením kolaudačního souhlasu nesouhlasí. Soud by mohl za stávající právní úpravy nanejvýše žalovanému uložit, aby bezodkladně spis předložil nadřízenému správnímu orgánu s podnětem k provedení přezkumného řízení. V této souvislosti je třeba upozornit na ustanovení § 54 odst. 6 s. ř. s., podle něž je výrok rozsudku závazný pro orgány veřejné moci (tj. nejen pro samotného žalovaného). První výrok rozsudku deklarující nezákonnost napadeného kolaudačního souhlasu je tedy závazný i pro nadřízený správní orgán, který vázán tímto závěrem nemůže mít dalších pochyb o naplnění podmínek stanovených v ustanovení § 95 odst. 1 správního řádu a je povinen přezkumné řízení zahájit a v něm posoudit, zda jsou naplněny podmínky pro změnu či zrušení napadeného kolaudačního souhlasu. S ohledem na okolnosti tohoto případu je na místě změna kolaudačního souhlasu formou doplnění jeho výrokové části o podmínky uložené závazným stanoviskem orgánu ochrany ovzduší.

Stejně tak soud nemohl vyhovět ani požadavku žalobkyně, aby bylo žalovanému uloženo, aby zakázal užívání stavby ČOV ve smyslu § 122 odst. 4 stavebního zákona. Žalovaný může takto postupovat při zjištění závad bránících bezpečnému užívání stavby nebo rozporu s podmínkami § 119 odst. 2 stavebního zákona teprve v situaci, kdy by byl zrušen napadený kolaudační souhlas. To však může učinit pouze nadřízený orgán, který však není účastníkem tohoto řízení a jemuž soud takovou povinnost přímo uložit nemůže. Je však samozřejmé, že v rámci přezkumného řízení se touto otázkou nadřízený orgán zabývat musí a pokud shledá podmínky pro zrušení napadeného kolaudačního souhlasu a současně naplnění podmínek § 122 odst. 4 stavebního zákona, napadený souhlas změní tak, že namísto souhlasu vydá rozhodnutí, jímž užívání stavby zakáže. S ohledem na uvedené tedy soud žalobu ve zbytku požadavků zamítl.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. v souladu se zásadou úspěchu ve věci. Žalobkyně byla úspěšná pouze s požadavkem na deklaraci nezákonnosti napadeného kolaudačního souhlasu, ve vztahu ke zbylým dvěma návrhům výroku rozsudku byl naopak úspěšný žalovaný. V řízení tedy byl převážně úspěšný žalovaný. Odečtením úspěchu žalovaného (2/3) od jeho neúspěchu (1/3) tedy vychází nárok žalovaného na přiznání 1/2 nákladů řízení. Žalovanému však v řízení žádné účelně vynaložené náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Pokud se žalovaný nechal právně zastoupit advokátem, s tím spjaté náklady považuje soud za neúčelně vynaložené, neboť žalovaný je úřadem obce s rozšířenou působností a tudíž disponuje (resp. při řádném výkonu své činnosti by měl disponovat) dostatečným zázemím k tomu, aby se v řízení hájil vlastními zaměstnanci (srov. obdobně rozsudek NSS ze dne 30. 10. 2012, č. j. 2 As 104/2012-35, č. 2755/2013 Sb. NSS).

Nárok na náhradu nákladů soud nepřiznal ani osobě zúčastněné na řízení. Soud jí totiž žádnou povinnost v řízení neuložil a neshledal ani důvody hodné zvláštního zřetele pro výjimečné přiznání náhrady (srov. § 60 odst. 5 s. ř. s.). Pokud je argumentováno tím, že zde existuje veřejný zájem na chodu ČOV, že bylo třeba uvést na pravou míru tvrzení žalobkyně a že náklady advokátního zastoupení jsou hrazeny na úkor financování obecních veřejně prospěšných projektů, soud uznává pouze první z argumentů, který však sám o sobě není dostačující pro výjimečné přiznání náhrady nákladů řízení (rozhodování o věcech veřejného zájmu není ve správním soudnictví nijak výjimečné). Je třeba konstatovat, že osoba zúčastněná do řízení vstoupila v situaci, kdy jí bylo známo podrobné a kvalifikované vyjádření žalovaného. Její vyjádření pak mnoho nového nepřináší, uvádí jen argumenty zpochybňující využívání budovy č. p. x k bydlení, nicméně ty pro zpochybnění dotčení žalobkyně nejsou rozhodující vzhledem k souběžnému podnikatelskému využití areálu. Navíc se jedná především o skutková tvrzení, pro něž nebylo právní zastoupení nezbytně nutné a nepochybně by je mohl bez újmy obsahu podání formulovat i některý ze zaměstnanců osoby zúčastněné na řízení. Rozhodnutí dát přednost vynaložení nákladů na advokátní zastoupení před veřejně prospěšnými projekty obce pak bylo plně rozhodnutím obce.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 22. října 2015

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost:
Božena Kouřimová